



Tuần Báo Vô Vi

15 tháng 10 năm 2023

Số 677

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Trì trệ là sao?
- 2) Tu trì trệ có thành công hay không?
- 3) Vượt qua trở ngại nào?
- 4) Mê chấp là làm việc gì?
- 5) Mê tín có hữu ích gì không?
- 6) Chuyển biến cách nào mới tốt?
- 7) Quý yêu Thầy có hữu ích gì không?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) San Diego, 22-01-2006 1:30 AM Hỏi: <i>Trì trệ là sao?</i> Đáp: Thừa trì trệ là không dốc lòng tu. Kệ: Trì trệ thực hành không tiến bước Thực hành đứng đắn không sai chạy Tâm linh tự đạt sống hồn nhiên Thành tâm tu luyện không lụy phiền.	2) San Diego, 22-01-2006 1:35 AM Hỏi: <i>Tu trì trệ có thành công hay không?</i> Đáp: Thừa tu trì trệ sẽ bị hoành hành bởi con ma lười biếng. Kệ: Chuyển biến thâm sâu hành chánh pháp Vượt qua trở ngại tự yên hòa Sáng suốt minh tâm tự bước qua Khai thông trí tuệ minh đường tiến.
3) San Diego, 23-01-2006 6:20 PM Hỏi: <i>Vượt qua trở ngại nào?</i> Đáp: Thừa vượt qua trở ngại mê và chấp. Kệ: Mê chấp hại tâm lẫn hại thân Thanh tịnh giải mê phá mê chấp Quy hình vạn trạng tiến giải tâm (<i>thân</i>) Quy y Phật Pháp nguyện góp phần.	4) San Diego, 24-01-2006 6:30 PM Hỏi: <i>Mê chấp là làm việc gì?</i> Đáp: Thừa mê chấp là theo một chiều không tiến. Kệ: Phân rõ đường đi tạm sống yên Giải tỏa phiền ưu tiến tới duyên Thực hành chánh giác trì tâm niệm Quyết chí thành tâm giải tỏa phiền.
5) San Diego, 25-01-2006 6:35 PM Hỏi: <i>Mê tín có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa mê tín là mê tin một đường lối. Kệ: Mê tin một đường không lối thoát Tu tiến phân minh đời đạo rõ Cơ tạc quân bình tự tiến thân Giải mê phá chấp duyên tự đạt.	6) San Diego, 26-01-2006 0:19 AM Hỏi: <i>Chuyển biến cách nào mới tốt?</i> Đáp: Thừa chuyển biến đến vô cùng mới tốt. Kệ: Chuyển biến thâm sâu mới nhiệm mầu Thông thương đường đạo quý hơn vàng Thành tâm tu luyện chẳng cầu mong Thực hiện công phu tánh lắng trong.
7) San Diego, 27-01-2006 0:30 AM Hỏi: <i>Quý yêu Thầy có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa quý yêu hạnh tu của Thầy thì rất hữu ích. Kệ: Quý yêu hạnh tu của Đức Thầy Thành tâm tự sửa mong sớm đạt Dù tiến tâm linh không bỏ ngỡ Thực hành chánh pháp chẳng bơ vơ.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 29 (tiếp theo)

...
Các bạn thấy, tu mà nhờ người ta tu giúp làm sao tu được. Tôi phải đóng cho ông thùng dầu rồi ông tụng kinh cho tôi. Dầu có được, vụn đó không được. Tôi phải sửa. Nếu được, ông Thích Ca đã làm rồi. Ông Thích Ca ngày xưa thiếu gì dầu, thiếu gì tiền, nhang đèn ông chớ cả triệu tấn ông cũng chớ nỗi để ông tu cho dễ thành, nhưng mà không được. Ngài xét rồi, không được thì Ngài mới tự tu, tự tiến. Bây giờ, chúng ta cũng phải tự tu, tự tiến. Những kinh kệ để lại cho các bạn thấy rõ ràng là phải tự tu, tự tiến. Giáo dục con người phải tự hành mới có phát triển.

Ở thế gian, các bạn học tới chức bác sĩ đi nữa, các bạn thấy khổ cực chưa? Học biết bao nhiêu văn tự, lý lịch người này, lý lịch người kia, lý lịch người nọ. Rốt cuộc hiểu tới tâm trạng quy nguyên về trong cái tiểu thiên địa, thần kinh não hóc, rồi các bạn mới ra hành sự kiếm hai bữa cơm. Đó là hay rồi, học giỏi rồi, đậu bằng cấp cao rồi nhưng mà chưa biết mình là ai? Vẫn còn đau khổ, vẫn còn buồn tủi, vẫn còn yếu hèn chưa giải tỏa được sự sáng suốt sẵn có vô cùng của mình. Các bạn thấy không? Sự dày công của các bạn ở đời mà như vậy đó. Còn đạo nếu các bạn không chịu tu thì rốt cuộc đâu vun bồi được tâm linh của chính bạn. Rồi tâm linh đó sẽ dựa vào đâu? Dựa trong sự ỷ lại khả năng của đời, lần lần lún bại rồi mất luôn.

Cho nên, trong lúc các bạn còn đi học ở trường kỳ này tôi thi được ra bác sĩ, tôi sẽ cứu độ chúng sanh, giúp đỡ mọi người. Nhưng mà khi đi làm rồi, chỉ biết tiền, của cải, lấy địa vị, cho mình là cao hơn hết. Nhưng các bạn thấy không? Các bạn là người đi trị bệnh, người y sĩ nhưng rốt cuộc cũng phải mang cái bệnh cancer trước khi ra đi. Ông bác sĩ cẩn thận lắm, cẩn thận đủ điều nhưng rốt cuộc cũng phải thọ một cái bệnh để ông đi. Định luật sanh, lão, bệnh, tử ông phải học. Không bao giờ ông dứt khoát nói ta đây là đủ rồi, ta là khoa học, ta là giỏi hơn hết, nhưng rốt cuộc rồi cũng phải bị. Cái định luật thiên nhiên của Trời đã quy định số mạng của ngài, ngài phải học mới tiến được. Nếu còn xưng ta

đây, thì sẽ còn học nhiều nữa, sẽ còn đau khổ, sẽ đưa tới học vô sở dụng. Lúc đó, các bạn mới ăn năn, mới biết tu, mới biết sửa mình.

Công chuyện của ông Trời nhiều đầy dẫy tại thế gian chẳng có ai chịu làm. Phải làm! Khi các bạn tu sáng suốt, tâm linh biết phần hồn, biết nhiệm vụ của chúng sanh tại thế thì phải làm cho mọi người. Khi chúng ta hiểu được rồi, trong sanh có tử, trong tử có sanh, trong chết có sống, trong sống có chết thì chúng ta học dừng tiến để giúp người. Không còn e lệ trốn núp trong sự ô trược của của cải, gây chận tiến cho tâm linh. Thành ra, đạo đức chúng ta đã học từ trong trường và trong trí óc sẵn có của chúng ta tiêu tan không còn giá trị. Cho nên, người tu quan trọng là phải tu bổ sửa chữa tâm tư của chính mình để hiểu mình là ai, ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Thực chất của chúng ta là thế nào? Các bạn học được rồi, có cơ hội học hành nhiều rồi, thì biết được thực chất của chính mình là vô cùng tận.

Hồi mình học lớp ba, mình thấy không nổi, rồi lên lớp tư cũng thấy không nổi, rồi lớp năm, lớp nhất thi đậu, tú tài cũng thấy mình không nổi, rồi mình học bác sĩ cũng nổi, thấy không? Lần lần nó đi tới. Tâm linh chúng ta cũng vậy, vô cùng tận. Chúng ta đâu có biết trước chúng ta có tâm linh, mà ngày nay chúng ta học thông minh hơn người, thì đổ đạt rồi chúng ta thấy có tâm linh chứ. Chẳng khùng đâu thi nổi. Tôi là người có tâm linh, tôi là người có sáng suốt. Tại sao tôi không vun bồi sự sáng suốt tới vô cùng tận để học hỏi tiến hóa. Tôi hòa đồng với mọi người, tôi đem khả năng sẵn có ảnh hưởng mọi người. Để mọi người được tốt lên, được thương yêu, được hiểu rõ hơn, được minh bạch hơn, được khôn ngoan hơn. Hồi việc làm của các bạn có hoang phí không? Việc làm của các bạn có thu hẹp lại không? Chỉ có nói rộng thôi mà danh thơm đời đời. Của cải các bạn xài đâu có hết, mà lo đi mua chuộc cái chức vị yếu hèn tại thế, rồi tranh giành gây ra sự đổ vỡ đau khổ mà thôi.

Cho nên, chúng ta có thiên tánh. Chúng ta phải hành thiên sự, phải lo tu để đạt tới sự sáng suốt. Các bạn

ngồi đây toàn là người học giả, người khôn ngoan, không phải là người ngu muội. Đã vấp phải những sự đau khổ, đau thương, rồi làm cho mọi người đau thương, đau khổ vì bạn cũng đã làm rồi. Các bạn ở chỗ eo hẹp nhất của trần gian, tính từ li từ tí để giành giật ngôi vị. Các bạn cũng đã làm rồi, thấy không? Các bạn cũng đã từng bị thiên hạ gạt vì các

bạn tưởng đâu các bạn khôn hơn người ta, nhưng mà có người khôn hơn các bạn, thấy rõ chưa? Cũng đã bị gạt rồi, bây giờ chúng ta tu, chúng ta không nên gạt chúng ta nữa.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên



Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 20 tháng 12 năm 1969

Hào quang bộc phát thiên không hợp
Sáng rọi đường đi thuận ý trời
Không động minh tình gieo chân lý
Sắc không không sắc lý không rời.

Nhơn quần chung sống bầu trời
Thương rồi lại ghét phân lời giả chơn
Ước mong được sống keo sơn
Sống cho thiên hạ không sòn không phai
Tu hành thoát khỏi trần ai
Thoát ly khổ cảnh ai hoài tâm can
Phù sanh tạo lập một màn
Giả chơn chơn giả rõ ràng không sai
Tranh nhau luận xét thiên tài
Đố ai đoạt được hơn ai chút nào?
Tu thời muốn được tu cao
Giàu sang cũng muốn làm sao hơn người
Chẳng lo khéo tạo lập đời
Giả chơn tự xét tự rời giả tâm
Khuyên người sớm thoát sai lầm
Thân tâm sớm hội điển tâm hợp hòa
Hào quang tự phát xuất ra
Đâu đâu cũng rõ chơn tà phân minh.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.11 PHẨM PAROSATA

106. CHUYỆN MỨC NƯỚC (Tiền Thân Udancani)

Hạnh phúc, đời sống tôi...,

Câu chuyện này, khi trú ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về sự cảm dỗ của một thiếu nữ béo mập. Câu chuyện này sẽ được kể trong Tiền thân Culla-Narada-Kassapa, trong Chương thứ mười ba (số 477). Bậc Đạo Sư nói với Tỳ kheo ấy:

- Có thật chăng, này Tỳ kheo, ông bị luyến ái? Khi được trả lời là thật có như vậy, bậc Đạo Sư hỏi:

- Ông luyến ái ai?

Tỳ kheo ấy trả lời:

- Tôi luyến ái một thiếu nữ béo mập.

Bậc Đạo Sư nói:

- Này Tỳ kheo, người thiếu nữ này đã làm chuyện không tốt lành cho ông. Thuở xưa, cũng vì thiếu nữ này, ông đã gặp nạn, đi lang thang dao động, may nhờ có bậc hiền trí, ông mới lấy lại an lạc.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.



Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, chuyện này đã xảy ra (câu chuyện này sẽ được kể trong Tiền thân Culla-Narada-Kassapa). Lúc bấy giờ, Bồ Tát vào buổi chiều, mang trái cây đi đến am thất bằng lá, mở cửa và nói với con trai là Cullatapasa (vị Tiểu khổ hạnh):

- Này con thân, trong những ngày trước, con đã đem củi, nước uống, thức ăn, và đốt lửa. Nhưng hôm nay, con không làm một việc gì cả, mà nằm với vẻ mặt buồn bã bơ phờ như vậy?

- Thừa cha thân, khi cha đi hái các loại trái v.v... một nữ nhân đến cảm dỗ con, và muốn đem con đi. Nhưng con không đi vì chưa được phép cha. Con bảo nàng ngồi tại chỗ ấy chờ đợi con đến. Nay thừa cha thân, con muốn ra đi.

(còn tiếp)

